

ایران

امام موسی کاظم(ع):

بر شما باد به خموشی که کم گویی، حکمت بزرگی است.

سخن‌روز

بحرالانوار، ج ۷۸، ص ۳۳۱

نگاره

طرح: احمد رضا سهرابی

فضای مجازی

«نبرد رستم و سهراب» روی صحنه نمایش

سینا مهرداد با انتشار پوستر نمایش «رستم و سهراب» در صفحه اینستاگرامش از کار جدیدش خبر داد. امیرآقایی و سینا مهرداد به عنوان نخستین بازیگران نمایش نبرد رستم و سهراب به کارگردانی حسین پارسیانی معرفی شدند. نمایش میدانی «نبرد رستم و سهراب» به تهیه‌کنندگی سید محمود شبیری و حسین پارسیانی تاقیسان امسال روی صحنه خواهد رفت و امیرآقایی و سینا مهرداد ایفاگر نقش رستم و سهراب خواهند بود. ترازوی رستم و سهراب برداشتی آزاد از شاهنامه فردوسی با رویکرد تقدیرگرایی و بازگویی مؤلفه‌های هویت ملی به قلم متین ایزدی است.

پرنده اقبال ما در آسمان خودمان به پرواز در می‌آید

علی قمری این روزها آماده کار جدیدش به‌عنوان «پیروز و پریزاد» است. او با انتشار این خبر در صفحه اینستاگرامش نوشته است: «این اثر با محوریت موسیقی، بهره‌گرفتن از آداب نمایشی و حضور گروه حرکت و جلوه‌های بصری است. پیروز و پریزاد را می‌توان از معدود نمونه‌های اثر ادبی-موسیقایی ایرانی دانست که نویسنده و آهنگساز بر پایه‌ی گزینش مشترک، عزم بر خلق آن داشته‌اند که نه اقتباسی از ادبیات کهن است و نه ترجمانی از ابراهام غربی؛ بهره‌گیری از آواز و تحریرهای ایرانی، تمرکز بر سازهایی ملی پویژه سازهایی دیرینه و چند هزار ساله. او در ادامه با انتشار یک استوری آورده: «مدرن شدن» فرایندی نیست که برای رسیدن به آن لازم باشد سنت‌ها و فرهنگ خود را کنار بزنیم. وقتی به گرایش هنری همراه با مطالعه فرهنگ ایران و شیوه هوشمندانه نسل تازه به آرایش کافه‌ها، طراحی داخلی و معماری نگاه می‌کنم از هوشمندی آنها به وجد می‌آیم. ریشه‌های مقاوم به‌عنوان فرهنگ و هویت ملی را در خود به رسمیت می‌شناسند و با سری بالا و با عزت، از ایده‌های شاخص کشورهای دیگر نیز بدون خودباختگی استفاده می‌کنند.

پرنده اقبال ما در آسمان خودمان به پرواز در می‌آید نه در آکوریوم‌های زیبایی عاریه... به نظرم من بالا رفتن گرایش امروز مردم ایران به فرهنگ و ادب ایرانی، اتفاق خجسته‌ای است. گاهی تنها به کافه‌ها می‌روم فقط برای اینکه با هر جرعه از نوشیدنی، چشم‌ان را سلبیقه و هوشمندی نسل تازه نوازش شوند. برای پرواز ابتدا باید آسمان خود و بال‌هایمان را بشناسیم.

با افتخار آن یک رایم حلال‌تان

نعمیه تسنیمی، هنرمند جوان عرصه هنرهای تجسمی و فعال فرهنگی در صفحه اینستاگرام خود تصویری برگرفته از شهادت ابراهیم رئیس‌ی را به اشتراک گذاشته و در متنی با تیتراژ «برای رئیس همه جمهور» نوشته است: «من هنوز غم‌زده‌ام، همان من که در دلم با ریاست جمهوری ایشان موافق نبودم، همان من شاکی از زمین و زمان که هم نمی‌خواست رأی بدهد و هم می‌خواست رأی بدهد و مانده بود در فشار شک و ابهام، همان من که تحمل شنیدن زخم و طعن از تلخ‌زبانان یاهوگو نداشت و همان اندازه ناراضی و خشمگین و معترض بود و هست. همان من که به خیال و وهم خود در نهایت شاهکار کرده و به قاعده دفع افسد به فاسد عمل کرده و یک رأی با منت برای آقای رئیس‌ی در صندوق انداخته، آن هم نه با دل خوش و نه حتی با اطمینان. بلکه با ته‌مانده امید، اما شخص این مرد، ته‌مانده امید این من همیشه نالان را نابود نکرد، آن هنگام که می‌دیدم به حکم وظیفه‌چطور می‌دود و چطور همه خود را به میدان کار آورده، با همه گله‌ها و غرغرای روزانه‌ام، اندک احساس خشنودی به قلبم چون نوری در تاریکی می‌تابید، با همه ناگفته‌هایی که در دل دارم از برخی رویکردهای دولت‌مردان و برخی از وزرا، اما روزی که شنیدم کارگزاران هفت‌تپه با آن قصه‌های تلخ و روزگار زهری که برای‌شان گذشته و با این که چماق ظلم و بی‌کفایتی هم برسزشان فرود آمده بود، به پاس کاری که رئیس‌جمهور برای هفت‌تپه انجام داده، پریشان و عزادار سوار بر اتوبوس، خود را به مراسم تو رسانده‌اند و با صدای رسا می‌گویند از وقتی این مرد آمد و آن ما چارها و مصایب تمام شد، این من همیشه ناراضی مغرور، به رأی دادنم افتخار کردم. همین مراسم آقای رئیس‌جمهور، سفرت سبز، همیشه که نباید ما تهران‌نشین‌ها با دغدغه‌های خاص خودمان خوشحال باشیم، پادمان می‌رود مملکت مال همه است و شما می‌خواستی همه را ببینی و برای همه باشی حتی آنها که از سر دلخوری و خشم رأی نداده بودند، آقای رئیس‌جمهور همه‌جمهور می‌دانم الان در محضر الهی حاضرید. با افتخار آن یک رایم حلال‌تان.»

صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

سرپرست مؤسسه فرهنگی-مطبوعاتی ایران:

احسان صالحی

سردبیر:

حسام‌الدین برومند

نقل قول

آیت‌الله رئیس‌ی به دنبال معنویت و توجه به اصالت‌ها در هنر بود

همچنین به جامعه کارگری، نگاه خوبی داشت، خبر راه‌اندازی کارخانه‌های تعطیل و نیمه تعطیل را در بعضی از نقاط کشور دنبال می‌کردم، واقعاً برایم جالب بود که آیت‌الله رئیس‌ی آنقدر مستعد این بود که در سفرهای استانی از کارخانه‌ها و واحدهای صنعتی تعطیل و نیمه تعطیل بازدید کند و آنها را مجدد به چرخه تولید بازگرداند و این نشان می‌دهد که زندگی کارگران و افرادی که کار می‌کنند، برای او بسیار مهم بود.

بخشی از صحبت‌های هوشنگ جاوید پژوهشگر موسیقی اقوام ایران با ایرنا

یادداشت

موسیقی، پژواک حق (۱۳)

که انسان با خود و از خود بدون محدودیت و مانع، لب می‌گشاید، هنر است. شعر، شرح و وصف انسان از خودش وهستی و سایر موضوعات است و موسیقی، آهنگ احساسات نسبت به آنهاست؛ آهنگی که ضمناً شناخت او از آنها را نیز افشا می‌کند.

اگر به غیر خود، مثلاً در سایر موضوعات بپردازد، احساسات خود را نسبت به آنها نمایان می‌کند و اگر از خود بگوید، شکایات و رضایاتش را نسبت به آنها برملا می‌کند. موسیقی و هنر یا وصف می‌کنند یا روایت.

در وصف و توصیف، تاریک و روشن، زشت و زیبا، خوب و بد، مطلوب و نامطلوب، تلخ و شیرین، جذاب و ترسناک و... به زبان هنر، نمود می‌کنند و در روایت، تبیین و تقریر و تشخیص و تمییز و تذکیر و توجیه و تسکین، جلوه می‌نمایند. پس هنر یا توصیف می‌کند یا روایت (تعریف) به غیر معنای منطقی آن. هنر دو عرصه هم با احساسات سرور و کار دارد، زیرا از احساسات هنرمند ناشی و به احساسات مخاطب برخورد می‌کند. می‌توان جهان و انسان و هر چیز دیگر را توصیفی عقلانی یا احساسی نمود. اگر توصیف عقلانی باشد، در عرصه علم و فلسفه رخ می‌دهد و اگر توصیف احساسی باشد، عرصه، عرصه هنر است! در عرصه احساسات، خوشایندها و ناخوشایندهای هنرمند، به هنر مبدل می‌شوند و احساسات او یعنی مجموعه شناخت‌ها و دریافت‌هایش به طریق او مورد تحقیق و درخواست است. علم (Science)، نیازها و حاجات انسان را هدف اعلامی خود قرار می‌دهد و برای ارتفاع آنها، می‌کوشد و می‌بالد و فلسفه، جهان وهستی و وجود را در کمیت و کیفیت، وضعیت و حالت، زمان و مکان، قوه و فعل، شریوط و اضافات و ظاهر و باطن در نسبتش با انسان، به قدر توانایی او، مورد تعقل قرار می‌دهد.

البته فلسفه، انسان را به ساحات حس، خیال، وهم و عقل شناسایی می‌کند ولی همه آنها در سیر تعقل و دیالکتیک عقل، به هویت و شناسایی می‌رسند. تنها عرصه‌ای

که انسان با خود و از خود بدون محدودیت و مانع، لب می‌گشاید، هنر است. شعر، شرح و وصف انسان از خودش وهستی و سایر موضوعات است و موسیقی، آهنگ احساسات نسبت به آنهاست؛ آهنگی که ضمناً شناخت او از آنها را نیز افشا می‌کند. اگر به غیر خود، مثلاً در سایر موضوعات بپردازد، احساسات خود را نسبت به آنها نمایان می‌کند و اگر از خود بگوید، شکایات و رضایاتش را نسبت به آنها برملا می‌کند. موسیقی و هنر یا وصف می‌کنند یا روایت. در وصف و توصیف، تاریک و روشن، زشت و زیبا، خوب و بد، مطلوب و نامطلوب، تلخ و شیرین، جذاب و ترسناک و... به زبان هنر، نمود می‌کنند و در روایت، تبیین و تقریر و تشخیص و تمییز و تذکیر و توجیه و تسکین، جلوه می‌نمایند. پس هنر یا توصیف می‌کند یا روایت (تعریف) به غیر معنای منطقی آن. هنر دو عرصه هم با احساسات سرور و کار دارد، زیرا از احساسات هنرمند ناشی و به احساسات مخاطب برخورد می‌کند. می‌توان جهان و انسان و هر چیز دیگر را توصیفی عقلانی یا احساسی نمود. اگر توصیف عقلانی باشد، در عرصه علم و فلسفه رخ می‌دهد و اگر توصیف احساسی باشد، عرصه، عرصه هنر است! در عرصه احساسات، خوشایندها و ناخوشایندهای هنرمند، به هنر مبدل می‌شوند و احساسات او یعنی مجموعه شناخت‌ها و دریافت‌هایش به طریق او مورد تحقیق و درخواست است. علم (Science)، نیازها و حاجات انسان را هدف اعلامی خود قرار می‌دهد و برای ارتفاع آنها، می‌کوشد و می‌بالد و فلسفه، جهان وهستی و وجود را در کمیت و کیفیت، وضعیت و حالت، زمان و مکان، قوه و فعل، شریوط و اضافات و ظاهر و باطن در نسبتش با انسان، به قدر توانایی او، مورد تعقل قرار می‌دهد.

البته فلسفه، انسان را به ساحات حس، خیال، وهم و عقل شناسایی می‌کند ولی همه آنها در سیر تعقل و دیالکتیک عقل، به هویت و شناسایی می‌رسند. تنها عرصه‌ای

«ایران» رادر صفحه‌های مجازی دنبال کنید

الهی! تقوایی ده که از دنیا ببریم، روحی ده که از عقبی برخورداریم. بقینی ده که در آرزو بر ما باز نشود و قناعتی ده تا صعوه حرص ما باز نشود.

مناجات‌نامه خواجه عبدالله انصاری

یادداشت

امضای ایرانی

پرویز کریمی
کارآفرین

تصورش را بکنید: فضاوردان ایرانی، زمانی که پا روی کره ماه بگذرانند، یک فرش ایرانی را پیش روی‌شان بین کنند و تصویرش را برای دیدن همه اهالی زمین، مخابره کنند. چقدر زیبا، دوست داشتنی و بی‌تغلیظ خواهد بود آن لحظه. ماه، مادرتر خواهد شد. با توجه به پیشرفت‌های چشمگیری که دانشمندان در عرصه‌های مختلف فناوری دارند، دیدن آن روز دیر نخواهد بود.

آنچه که در پس این تصویر، همواره در ذهن من به‌عنوان کسی که بیش از نیم قرن در حوزه‌های فرهنگی و فناوری‌های نرم فعال بوده وجود دارد، بهره‌مندی از صنایع خلاق در عرصه‌های بزرگ فناوری است. فناوری‌های نرم و صنایع خلاق، ده یازده شاخه دارد: فضای مجازی، هنرهای نمایشی، تجسمی، صنایع دستی، میراث فرهنگی، نوآوری‌های اجتماعی، معماری، بازی، آموزش، پوشاک، چاپ و سامانه توزیع. با نگاهی کوتاه به این حوزه‌ها، می‌توانیم به این نتیجه برسیم که صنایع خلاق و فرهنگی با فناوری‌های والا (های تک) به راحتی قابل جمع هستند و می‌توانند به کار هم بیایند. صنایع فرهنگی در کشور ما، ریشه‌های عمیق دارد و گرچه ما در حوزه بازاریابی و صادرات، آن‌گونه که حتی این حوزه بوده است نتوانسته‌ایم آن را به‌جا بیاوریم، اما می‌توانیم با کمک دانشمندان و فعالان حوزه‌های مختلف فناوری، و شرکت‌های دانش‌بنیان شرایط تازه‌ای ایجاد کنیم که امضای فرهنگ و هنر ایرانی در آن کاملاً هویدا باشد و شور زندگی و پویایی در آن جاری.

هنر در ایران، همواره کارکردهای اجتماعی داشته است. یعنی فقط در جنبه زیبایی‌شناسانه‌اش به کار نمی‌رفته است، بلکه رفقه یک نیاز نیز، در هنر ایرانی، اهمیت بسیار داشته است و همچنان دارد. در واقع هنر، ابزار کار کارآفرینی‌ها از دیرباز بوده است. کارآفرین ایرانی کسی بوده است که هنر را به خوبی می‌شناخته است و در کنار آن از جامعه، شناخت زیادی داشته. در نتیجه، بهره‌مندی از خلاقیت، هنر و نیازسنجی، فضای تازه‌ای خلق می‌کرده است که تا سال‌های سال، کارآمدی‌اش حفظ می‌شده است. شاید بد نباشد که اشاره‌ای هم به اهمیت همین موضوع در عرصه کارآفرینی بکنیم؛ یعنی کارآفرین در واقع کسی است که حاصل کارش، مدت‌دار و طولانی است، به طوری که نسل‌های مختلف می‌توانند از اندیشه و خلاقیت او، بهره‌مند شوند. گرچه این روزها، سرعت تغییرات آنچنان زیاد است که همه چیز، زود از مد می‌افتد، اما خلاقیتی که از اندیشه بومی و هنر بهره گرفته باشد، به همین زودی‌ها کهنه نخواهد شد.

یکی دیگر از ویژگی‌های مهم کارآفرینی اصیل ایرانی، احترام به محیط زیست و کمک گرفتن از طبیعت وهمسویی با آن برای خلق یک ایده و تبدیل آن به محصول و ایجاد کار و شغل بوده است. این خصیصه ارزشمند، حلقه گمشده این روزهای جهان کارآفرینی است و متأسفانه در بسیاری مواقع، اگر هم می‌بینیم که کسب و کاری در حوزه حمایت از محیط زیست به راه می‌افتد، جنبه‌های اقتصادی یا تبلیغی‌اش، بر جنبه‌های انسانی و کارکردی‌اش، ارجحیت دارد اما کارآفرینی ایرانی، همه اینها را با هم دارد و اولویت‌اش هم خود انسان وسلامتی اوست. بنابراین، اگر دانشمندان ما در عرصه‌های مختلف فناوری به ویژه در فناوری‌های جدید، بتوانند از عناصر ارزشمند صنایع خلاق و فرهنگی، بهره‌برند، در کارشان به موفقیت‌های پایداتری خواهند رسید و چشمان همگان را به سوی خود مطوف خواهند کرد که این هم، موفقیتی بزرگ و ماندگار است. تجربه ثابت کرده است که هر کاری امضا داشته باشد با موفقیت عجیب خواهد شد. برند کارآفرینی ایرانی با بهره‌مندی از هنر ایرانی، می‌تواند جهانگیر شود.

مراسم افتتاحیه دوازدهمین دوره مجلس شورای اسلامی، روز گذشته (دوشنبه ۷ خرداد ۱۴۰۳) با حضور منتخبان مردم و جمعی از مقامات کشوری و لشکری در خانه ملت برگزار شد. در این مراسم یاد و خاطر شهیدان خدمت‌گرای شایسته شد.

همچنین: /عکس: حامد ملک‌پور